

Despre aventura paradoxistă

Alexandru Lungu

Eminentul estetician și critic Titu Popescu a publicat volumul **Estetica paradoxismului**, o încercare monografică asupra activității polimorfe și debordante a lui Florentin Smarandache (poet și matematician, prozator, dramaturg și autor de manifeste și “programe”), temperament focos și radical, neobosit angajat într’o ambițioasă autopropulsare, cel care, în urmă cu câțiva ani, a inițiat și proclamat o mișcare avangardistă, botezată “paradoxism”. Cartea lui T.P., meșteșugit structurată, analizează, comentează și interpretează paradoxismul cu evidentă simpatie și incontestabilă competență. Exegeza și apologia se împletesc firesc în cele șapte capitole. Latura exegetică, după ce trece în revistă bazele teoretice ale “mișcării”, prezintă, în largi acolade critice, scrierile lui Florentin Smarandache. Deosebit de bogate și concludente apar paginile consacrate rădăcinilor genetice ale paradoxismului. Șerpuirile apologetice ale textului alunecă uneori în afirmații riscante și nefondate. Neluând în seamă faptul că paradoxismul este, cel puțin deocamdată, o “mișcare” strict personală a lui Florentin Smarandache, apologetul scrie că ar fi vorba, de pe acum, de o veritabilă “școală literară” și de o mișcare cuprinzând un mare număr de “aderenți și simpatizanți”. Simpatizanți, desigur, întrucât inițiatorul paradoxismului este un personaj talentat și interesant. Dar aderenți? Ar putea fi socotiți ca atare numeroșii literați ce se află în corespondență cu Smarandache sau au scris despre el? Credem că aderenții adevărați, adică autorii de texte paradoxiste, se lasă încă așteptați. Cât despre “școală” - cine a mai pomenit una cu un singur discipol, care este, în același timp, și profesor?

Despre paradoxism s’a scris destul de mult și deseori pertinent. Monografia lui T.P. ni se pare a fi textul pro Smarandache cel mai valoros și împlinit.

ALEXANDRU LUNGU

in *Argo*, Bonn, nr. 13/1996